

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Ivo Pospíšila a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **S. I.**, zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti: **O. S.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. MV-77383-3/OAM-2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2024, č. j. 22 A 15/2024 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí ze dne 14. 4. 2024, kterým Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), s dobou 3 let, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Důvod správního vyhoštění spočíval v tom, že žalobkyně pobývala na území ČR bez víza nebo povolení k pobytu, ačkoli k tomu nebyla oprávněna. Žalovaný dospěl k závěru, že v důsledku tohoto rozhodnutí nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které namítala mj. nedostatečné zjištění skutkové stavu. Krajský soud jí dal za pravdu, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že žalovaný nedostatečně zjistil okolnosti rodinného života žalobkyně. Skutečnosti zjištěné při výslechu žalobkyně

a při pobytové kontrole policie jsou totiž sporné. Žalobkyně byla dotázána, zdali udržuje společnou domácnost s občanem EU, na což odpověděla, že neudržuje. Žalobkyně však uzavřela manželství s občanem Kosova. Z odpovědi žalobkyně na otázku o sdílení společné domácnosti proto nelze nic dovozovat ve vztahu k jejímu manželství. Žalobkyně jednoznačně uvedla, že vede společnou domácnost se svým manželem na adrese P., B.. Z úředního záznamu o pobytové kontrole však vyplývá pouze to, že žalobkyně a její manžel se v době kontrol nezdržovali na adresách M., B., ani P., B..

[3] Dle krajského soudu tedy nelze na základě správního spisu posoudit, zda nemůže dojít k zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení (manžela žalobkyně), která má povolený trvalý pobyt na území ČR. Ze správního spisu vyplývá, že po podání odvolání žalovaný nijak podklady pro rozhodnutí nedoplňoval a na argumentaci žalobkyně reagoval jen na základě podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně, tj. nereagoval na tvrzení a fotografie, které byly součástí podaného odvolání. Soud proto žalovaného zavázal, aby v dalším řízení doplnil správní spis o výsledky žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení (jejího manžela), případně dalších osob, cíleně k okolnostem uzavření manželství a k soužití manželů.

[4] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Za nezákonný považoval závěr soudu, že zjištěné okolnosti nedostačovaly k posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do rodinného života žalobkyně. Za nejdůležitější považoval zjištění, že žalobkyně navázala vztah se svým budoucím manželem v době svého neoprávněného pobytu na území ČR a manželství uzavřela v průběhu řízení o správním vyhoštění. Dle judikatury (zejména rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 373/2018 - 23) nemůže vyhoštění samo o sobě nepřiměřeně zasáhnout do rodinného života založeného v době neoprávněného pobytu cizince na území. Žalobkyně nepředestřela, vyjma uzavření manželství, žádné zvláštní okolnosti vypovídající o nepřiměřeném zásahu do svého rodinného života. Stěžovatel nebyl povinen za žalobkyni tyto okolnosti domýšlet. Za této situace nemělo smysl provádět důkaz sedmi nedatovanými fotografiemi a výpovědí manžela žalobkyně. Nedávalo smysl zkoumat trvalost a pevnost vztahu žalobkyně a jejího manžela. Pevnost byla totiž spolehlivě prokázána oddacím listem a trvalost (délku vztahu) uvedla sama žalobkyně.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. V souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou. V rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud upřesnil, že při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti žalovaného, u něhož pojmově nemůže být splněna podmínka přesahu vlastních zájmů, postačí hodnotit, zda se krajský soud dopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně zda nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu. V nynější věci přichází v úvahu toliko nerespektování ustálené a jasné judikatury týkající se dokazování okolností nezbytných pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života v důsledku správního vyhoštění dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[6] Ve věci stěžovatele však tato podmínka není splněna. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[7] Stěžovatel namítal, že si obstaral všechny nezbytné podklady pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně v důsledku správního vyhoštění dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[8] Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval způsobem a rozsahem prokazování okolností rozhodných pro posouzení přiměřenosti správního vyhoštění. Z ustálené judikatury vyplývá, že řízení o správním vyhoštění je sice zahajováno *ex offio*, ale po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Je na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy (viz rozsudky ze dne 18. 12. 2015 č. j. 4 Azs 257/2015-31, či ze dne 15. 4. 2021 č. j. 7 Azs 7/2021-32, bod 21). Ostatně možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života cizince jsou značně omezené. Správní orgán zpravidla může vycházet jen z toho, co cizinec uvede a osvědčí, resp. nemůže dál, než kam jej cizinec pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži cizince. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (rozsudek ze dne 18. 11. 2015 č. j. 6 Azs 182/2015-20, bod 23).

[9] Krajský soud dostal závěrům výše citované judikatury. Žalobkyně tvrdila, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jejího soužití s manželem na adrese P., B., které trvá od srpna roku 2023. Rozsah dokazování (obsah pojmu rodinný život) vymezila jak místem společného soužití a jeho délkou, tak osobou manžela. Krajský soud vzal tvrzení žalobkyně v potaz a rozhodl, že se stěžovatel nemohl při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně spokojit pouze s jejími výpověďmi a výsledky pobytových kontrol, ale měl doplnit dokazování rovněž o výsledch jejího manžela, případně dalších osob. Právní názor krajského soudu plně odpovídá výše citované judikatuře kasačního soudu, dle které je při posuzování dostatečnosti skutkových zjištění nutné zohlednit rozsah tvrzení žalobkyně a míru, s jakou stěžovatel toto tvrzení ověřil.

[10] Kasační soud pro úplnost dodává, že žalobkyně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 1. 3. 2024 navrhla výslech svého manžela. Přesto se správní orgány tímto důkazním návrhem vůbec nezabývaly. Jedná se tudíž o opomenutý důkaz. Stejně tak stěžovatel v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč neprovedl důkaz fotografiemi předloženými žalobkyní v odvolání.

[11] Krajský soud tedy respektoval ustálenou a jasnou judikaturou. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou dle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady (nevymáhala se ke kasační stížnosti). Soud jí tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu